

Muldas jeb Abras purvs

Jaunjelgavas pusē cilvēki zina stāstīt teiku par senseņiem laikiem, kad mājām vēl nebija nedz logu, nedz kārtīgu durvju, bet pašos ļaudīs mājoja māņticība un tumsonības gars. Toties aiz tā dēvētā Muldas purva esot dzīvojis kāds sevišķi gudrs vīrs. Viņa mājoklī loga vietā bijis lūks ar aiztaisāmām durvīm, bet istabas vidū – liela krāsns. Tur viņš gan pats cepis, gan apkārtējie ļaudis nākuši cept maizi. Reiz kādā rudens vēlā naktī, kad purva nedaudzajos kokos vaidējuši ūpi un, siltumu meklēdami, apkārt klīduši veļi, pie vīra maizi cept gājusi kāda sieviņa, kura nesusi smagu maizes muldu jeb abru. Nakts bijusi tumša un nemīlīga, līņājis smalks lietutiņš un visapkārt valdījusi baiguma sajūta. Sieviņas nesamais kļuvis aizvien smagāks un smagāks, bet kājas aizvien vairāk stigušas purva dūksnājā. Pārlietu lielā noguruma mācta, sieviņa iesaukusies – „Vai pats velns nevarēja paraut to muldu ar visu purvu!”. Līdzko sakāmais bijis pateikts, mulda ņēmusi un nogrimusi purva staignājā, bet pati sieviņa tikai ar lielām pūlēm iztikusi laukā no purva mūklāja un laimīgi aizkūlusies līdz gudrajam kaimiņam. Tur tad arī viņa pārlaidusi nakti. Taču otrā rītā, savu brīnumu, mājās ejot, tai vietā, kur mulda nogrimusi, sieviņa ieraudzījusi lielu akmeni. Viens tā gals bijis mazliet augstāks par otru, bet vidū varēts pamanīt padziļinātu iedobi. Ticiet, vai nē, akmens atgādinājis maizes muldu ar tai pāri plūstošu mīklu. No tā laika arī purvs ieguvis Muldas purva nosaukumu.

Pārstāstījis Zemgales Plānošanas reģiona sabiedrisko attiecību speciālists Juris Kālis.